

Arrest

nr. 140 393 van 5 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing 13 juni 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. M. KALIN, die loco advocaat Mr. F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. M. DUBOIS, die loco advocaat Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op respectievelijk 4 december 2009 en 14 december 2009, met actualisatie op 23 december 2009, aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om

machting tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 18 juni 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*"in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machting tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machting tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 24 september 2002 onafgebroken in België zou verbleven hebben, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, veel inspanningen geleverd zou hebben om zich in België te integreren, vloeiend Frans zou spreken, een behoorlijke kennis van het Nederlands opgebouwd zou hebben door conversaties met zijn broer, via zijn broer iedere dag bijleert over de Belgische cultuur, bewijzen voorlegt van zijn verblijf in België, verschillende jobs uitgeoefend zou hebben zoals in de sector van de schoonmaak en de bouwsector, werkbereid zou zijn (zie getuigenverklaringen), brieven van OCMW, CAW, Dokters van de Wereld en Sociaal Centrum Plein OCMW voorlegt, zeer handig zou zijn en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machting tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 25 september 2002, deze asielaanvraag werd afgesloten op 17 december 2002 met een beslissing weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 2 maand 22 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester Landuyt beweert verkeerdelijk dat betrokkene zich al de jaren dat hij in België verblijft voorbeeldig gedragen heeft en dat er in hoofde van betrokkene geen gevaar zou bestaan voor de openbare veiligheid. Betrokkene werd immers reeds 3 maal veroordeeld voor criminele feiten en zat reeds een gevangenisstraf uit in de gevangenis van Antwerpen. Op 13 juni 2005 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Turnhout bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 100 euro voor diefstal. Op 23 juli 2008 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 200 euro voor valsheid in geschriften. Op 22 oktober 2012 werd betrokkene in beroep veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden, een geldboete van 500 euro en bijzondere verbeurdverklaring voor volgende feiten: valsheid in geschriften; gebruikmaking; heling van voorwerpen verkregen d.m.v. misdrijf of wanbedrijf; het omzetten of overdragen van vermogens voordelen die rechtstreeks uit een misdrijf zijn verkregen, de goederen en woorden die in de plaats ervan zijn gesteld en de inkomsten uit de belegde voordelen, met de bedoeling de illegale herkomst ervan te verbergen of te verdoezelen, of een persoon die betrokken is bij een misdrijf waaruit deze zaken voortkomen, te helpen ontkomen aan de rechtsgevolgen van zijn daden; vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop een andere straf dan de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is. Er is sprake van een ernstige récidivé. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 22 oktober 2012. Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten/fraude.

Meester Van Landeghem stelt dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie bevindt en dat hij sinds 1998 geen enkele band meer zou hebben met zijn thuisland en daar bijgevolg ook geen toekomst meer zou hebben. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het

land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Réintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben en geen toekomst zou hebben in zijn land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Meester Van Landeghem haalt aan dat betrokken in Algerije ernstige medische klachten had. Wat betreft de aan het verzoekschrift toegevoegde medische documenten (met name allerlei doktersbriefjes en dergelijke) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Volgens de raadsheer zou het voor betrokkene onmogelijk zijn zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die in Algerije zouden gelden gelet op zijn lange afwezigheid. Deze stelling wordt echter niet met concrete elementen gestaafd. Deze loutere bewering kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden, ze dient op zijn minst gestaafd te worden met een begin van bewijs.

Betrokkene stelt hebben en houden te moeten achterlaten indien hij de aanvraag tot machtiging in het buitenland zou moeten indienen. We merken hier op dat dit geldt voor alle vreemdelingen die zich in een gelijkaardige situatie bevinden en betrokkene toont niet aan waarom er in zijn geval een uitzondering gemaakt zou moeten worden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partijen reeds lang in België verblijven en een duurzame lokale verankering hebben in België. Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft. Dat dit valt onder het criterium van 2.8a van de instructies van 19 juli 2009.

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat Voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dat deze beslissing dit beleid schendt.

Mijn verzoeker voldoet dus aan de criteria zoals omschreven in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet De buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat verzoekende partij reeds lang in België verblijft en een duurzame lokale verankering heeft in België (instructies dd. 18.07.2009 punt 2.8). Deze situatie betreft de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord]gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een

toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 13.06.2013 dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk was. Men stelt dat hij niet van voorbeeldig gedrag is, gezien zijn voorgaande veroordelingen. Dat deze veroordelingen dateren uit een periode met slechte vrienden, die hem beloofden met valse papieren aan werk te helpen. Dat in de drie uitspraken ook zijn beperkte rol besproken en vastgesteld word. Dat hij thans verder zich voorbeeldig gedraagt.”

3.2. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker laat na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht en uit zijn betoog kan dit evenmin afgeleid worden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Verzoeker voert in eerste instantie aan dat de buitengewone omstandigheid er in gelegen is dat hij reeds lang in België verblijft en dat hij hier een duurzame lokale verankering heeft. Dit is een situatie die valt onder criterium 2.8a van de instructie van 19 juli 2009.

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

De gemachtigde kon dan ook op goede gronden als volgt motiveren: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat hij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat hij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien zijn redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie, noch aan de achterliggende filosofie ervan. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cfr. RvS nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434 van 13 maart 2012; RvS, nrs. 218.922 en 218.923 van 17 april 2012; RvS 5 juni 2012, nr. 219 608, nr. 220 182 en nr. 220 181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Wat betreft de stelling dat *“Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend”*, dient te worden vastgesteld dat dit om een eenzijdige verklaring gaat dewelke geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermag verzoeker hier geen middel uit te putten gelet op het feit dat niet aangetoond is dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. Waar verzoeker lijkt te menen dat zijn vertrouwen opgewekt door deze verklaring, doorkruist wordt, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat.

3.5. Verzoeker stelt vervolgens: *“De Minister van Binnenlandse Zaken nam een beslissing op 13.06.2013 dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk was. Men stelt dat hij niet van voorbeeldig gedrag is, gezien zijn voorgaande veroordelingen. Dat deze veroordelingen dateren uit een periode met slechte vrienden, die hem beloofden met valse papieren aan werk te helpen. Dat in de drie uitspraken ook zijn beperkte rol besproken en vastgesteld word. Dat hij thans verder zich voorbeeldig gedraagt.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker drie maal werd veroordeeld voor criminele feiten, met gevangenisstraffen van respectievelijk 3 maanden, 1 jaar en 20 maanden en dit in 2005, 2008 en 2012. Dit wordt door verzoeker niet betwist. De gemachtigde motiveert verder: *“Er is sprake van een ernstige recidive. Er is geen enkele sprake van gedragsverbetering. De laatste veroordeling dateert van 22 oktober 2012. Dientengevolge zijn de omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten/fraude.”* Nu blijkt dat verzoeker reeds drie maal werd veroordeeld voor criminele feiten, komt de beoordeling dat er sprake is van ernstige recidive niet kennelijk onredelijk voor. De zorgvuldigheid en kennelijke redelijkheid van de beoordeling van de gemachtigde dat de omstandigheden die maken dat verzoeker een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, nog steeds aanwezig zijn en dat integratie veronderstelt dat men de Belgische reglementering respecteert en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten en fraude, worden door de loutere en zeer summiere bewering van verzoeker dat zijn veroordelingen dateren uit een periode van slechte vrienden en dat hij zich thans voorbeeldig gedraagt, niet aan het wankelen gebracht. In elk geval beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van de aangehaalde buitengewone omstandigheden.

Voorts moet worden opgemerkt dat verzoeker de overige concrete en uitgebreide motieven met betrekking tot zijn langdurig verblijf en integratie in België, de duur van zijn asielpprocedure, de stelling dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, zijn medische klachten, de administratieve moeilijkheden in Algerije en het achterlaten van zijn hebben en houden in België, niet betwist noch weerlegt. Hierbij moet worden opgemerkt dat het verblijf van verzoeker in België en de betoogde integratie die daaruit zou voortgevloeid zijn, conform rechtspraak van de Raad van State, inderdaad elementen zijn die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, minstens weerlegt verzoeker dit geheel niet.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.”* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES